

Børne Blad

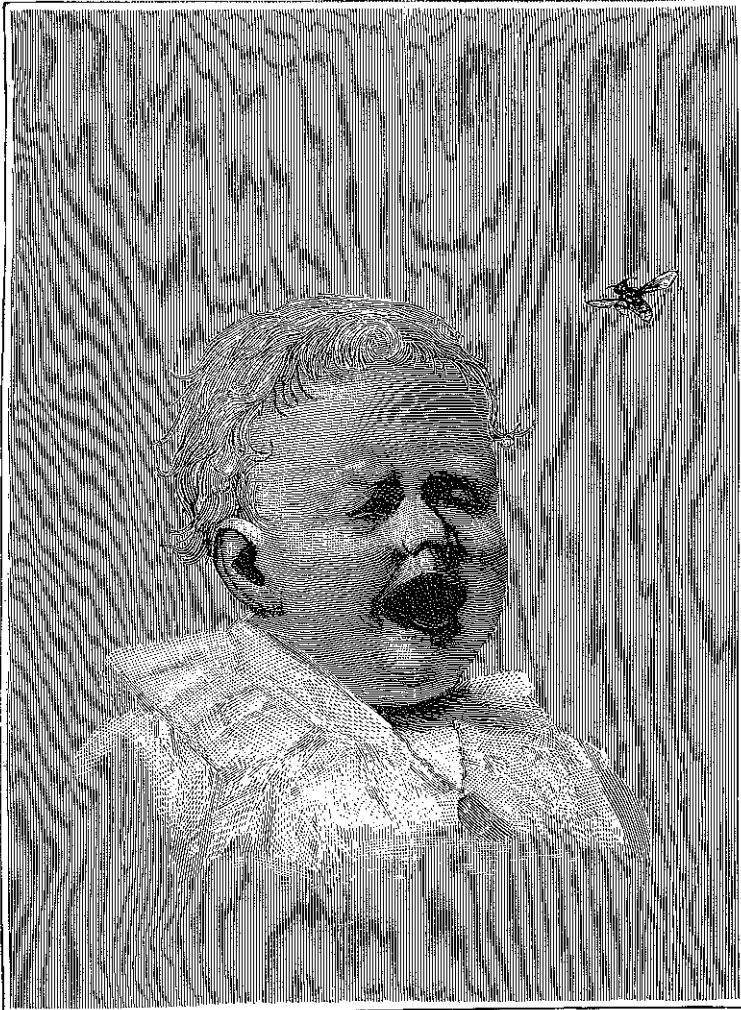

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 1.

7de januar 1894.

20de aarg.

En hveps!

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for året, betalt i forstid. I pakker til en adresse paa over 5 ekempl. leveres det for 40 cents, og over 25 ekempl. for 35 cents. Til Norge koster det 80 cents.

Prege og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekpeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Allt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsskolen.

Første Læse.

- 2 Pet. 1, 21: De hellige Guds mænd talte, drevne af den Helligaand.
2 Tim. 3, 16: Den ganste skrift er indblæst af Gud.

Prøve.

1. Hvem mener Petrus med „de hellige Guds mænd“? Profeterne og apostlerne.
2. Nævn nogle profeter! Moses, David, Elias.
3. Nævn nogle apostler! Petrus, Paulus, Johannes.
4. Hvortil sendte Gud disse sine mænd? Til at lære menneskene, hvoreledes de skulde blive gode, lyttelige og salige.
5. Hvorfor kan vi trygt rette os efter disse mænds ord? Fordi de „talte, drevne af den Helligaand“.
6. Hvad vil det sige, at de blev „drevne af den Helligaand“? Den Helligaand fik dem til at tale, som han vilde.
7. Hvoreledes blev det bevist, at de talte Guds ord? Guds under blev gjort af dem, og hvad de spaaede, det skede.
8. Hvor finder vi disse Guds mænds ord? I bibelen.
9. Af hvem er bibelen skrevet? Af profeter og apostler samt evangelistene.
10. Nævn evangelistene! Matteus, Markus, Lukas og Johannes.
11. Hvorfor kan og bør vi trygt rette tro og lid efter bibelen? Fordi „den ganste skrift“, hele bibelen, „er indblæst af Gud“.
12. Hvad vil det sige, at bibelen er „indblæst af Gud“? Gud gav de mænd, som skrev den, vinde alt, hvad de skrev, og de ord, med hvilke de skrev det.

(Sammentilgaa bibelhistorien, stykke 70.)

Lessons for the Sunday School.

First Lesson.

- 2 Pet. 1, 21: The holy men of God spake as they were moved by the Holy Ghost.
2 Tim. 3, 16: All Scripture is given by inspiration of God.

INSTRUCTION.

1. Who are the "holy men of God," that St. Peter here speaks of? The Prophets and Apostles.
2. Mention some of the Prophets! Moses, David, Isaiah.
3. Mention some of the Apostles! Peter, Paul, John.
4. To what use did God put these holy men? To teach people, how they could become good, happy, and blessed.

5. Why should we trustfully follow the teaching of these men? Because they "spoke as they were moved by the Holy Ghost."
6. Explain these words! They spoke what the Holy Ghost led them to speak.
7. How was it proved, that they spoke God's word? Wonders of God were done by them, and that which they foretold came to pass.
8. Where do we find the words of these men of God? In the Bible.
9. By whom is the Bible written? By Prophets, Apostles, and the Evangelists.
10. Name the Evangelists! Matthew, Mark, Luke, and John.
11. Why should we with confidence believe and live, as the Bible teaches? Because "all Scripture," the whole Bible, "is given by inspiration of God."
12. Explain these words! God told the writers of the Bible, both what they should write, and what words they should use.

(See Bible History, No. 70.)

En juleaften i det fjerne vesten.

Saa langt man kan se, er der kun sne. Trærnes grene bøjes ned af den. Man hører ikke en lyd, ser ingen levende skabninger uden af og til en fugl, som farer gennem luften med et hæst stæg. Sneflotene falder stadig, der er jættelytning i luften og snelag paa jorden, ethvert levende væsen, som kan skjule sig, er i ly eller læ. Dog, nei! Der bevæger noget sig gennem det hvide, flyvende dun. Et furi punkt bliver synligt. Det kommer nærmere og nærmere; er nu lige ved det store grantræ, hvis grene stikker frem som bevågere. Er det virkelig muligt, at det er en rytter, som kommer frem fra den hvide snemark? Nu havde han naaet den lille høi, hvorpaa granen stod, og medens det stakars øyr i den hderste udmattelse lader sit hoved hænge mod jorden, saa dens herre speidende om til alle sider. Uden nytte. Sne foran, bagom, ovenfor og nedenfor; sne, hvor han end vendte sit blik. Ja, der var ingen tvil længere, han havde forbildet sig. Og der var intet spor, intet tegn, som kunde føre ham tilbage paa den rette vei. Han tog sit ur frem. Det var endnu ikke middag, og dog var det saa mørkt, som om aftenfygterne allerede bredte sig ud over jorden. Der hjemme saa hans hustru vist nu ogsaa paa uret, og utaalmodige barnelæber spurgte nu atter og atter: „Kommer far ikke snart? Han har jo lovet os det!“ Moderen beroliger dem: „Han kommer nok. Vær artige

og syng julesalmerne, saa at J kan dem rigtig til far kommer, saa bliver han glad." Og saa gaar hun ind i storkvuen for at ordne alt til juleaften. Thi det var jo juleaften, og han havde lovet at være hjemme i rette tid. — Alt dette tænkte den enlige rytter sig, medens hesten pustede under ham. Endnu en gang saa han paa sit kompas, som saa ofte havde vist ham vei paa lignende ture som idag; saa klappede han det trætte dyr paa halsen og sagde: „Kom, Line, gamle, trofaste dyr, vi maa fremad, hører du det, Line?" Da idet han saa op mod himmelen med et blit saa varmt og saa bedende, som om det skulde trænge gjennem de tunge skyer ind til den barmhjertige Gud og faders hjerte, prøvede han paa at komme frem ad en anden retning gjennem sneen, som blev dybere og dybere.

Det var ikke første gang, at Herbert Volkmar red denne vei. I 10 aar havde han været prest for en vidt spredt menighed her i landet. Han var ofte hele dage undervejs for at besøge sin menighed. I begyndelsen var hans unge hustru altid ængstelig for ham, og han havde venlig maattet bebrejde hende den svage tro, som ikke stolede paa, at Gud var med overalt. Men da han stadig kom hjem, uden at der var hendt ham noget ubeld. havde hun i tidens løb vænnet sig til hans reiser og kunde nu altid sende ham bort med et freidigt: „Gud bevare dig!" Det havde hun ogsaa gjort iqaar, da hendes mand var nødt til at besøge en døende, og han havde sagt hende til afsked: „Vil Gud, er jeg hjemme igjen imorgen middag." — Nu var middagstimen forbi, og endnu red han stadig vildsom ude i den store sneørken. En uimodstaellig træthed kom over ham. Hvis den overbændt ham; hvis hesten sank om, da var døden vis for dem begge. Herbert Volkmar var en troende kristen. Han troede fast og inderlig paa den herre og frelser, han prædikede om, derfor var han ikke bange for døden; men tanken paa hustru og børn thugede nu i støblilket paa ham. Jaften var det jo juleaften, som børnene og han havde glædet sig længe til. Han tænkte sig hjemme og saa, hvor utaalmodige børnene saa efter ham. Hvor vidste, at hustruen nu kæmpede for at trænge sin ængstelighed tilbage, saa at børnene ikke skulde merke hendes

frygt. Naar mørket nu kom, og han ikke var hjemme endnu, vilde hendes bekymring for ham blive knugende. Men maasse vilde hun inden sengetid tænke julelykene for at berolige børnene lidt; og medens de saa laa og sov i sin seng og glemte alle sorger, sad hun og vaagede og ventede den lange nat. Alt, der kunde gaa mange dage og nætter, inden man fandt hans lig, og hun saa, at hun var enke og hendes fire børn faderløse. Han ajennemisnedes af disse tunge tanker. Endnu en gang prøvede han paa at drive Line frem ved opmuntrende ord; men nu stod dyret ubevægeligt; dets hoved var bøjet; mod jorden, og hele dets legeme skalb.

„Min Gud, din vilje ske“, sagde Volkmar. Han lagde haanden over de inebændede øine og prøvede paa at se frem od. — Bludsellig for han sammen. Var det ikke en hunds øjen, som lød til ham fra det fjerne? Han lyttede med fornyet opmærksomhed, og selv den dødsstrætte hest løftede hovedet og spidkede øren. Jo, der var ingen tvil; en hunds øjen lød dømpet, men kjendelig ajennem snethylningen. Nu livskraft ajennemstrømmede ham. Han sprang af hesten, og skjunt han selv ved hvert skridt sank ned i den dybe sne, prøvede han dog at draage Line efter sig ved tømmen. Men efter de første skridt sank det stallars dyr sammen. En kunde han ikke reise den od, han tog derfor sin reisepakke af den, klappede den venlig paa dens brune hals, og medens det trofaste dyr saa paa ham med sine floge øine, sagde han et par venlige ord til det, inden han stundte sig frem mod den retning, hvorfra hundens øjen nu vaaned lød. Ikke længe efter hørte han mellem hundens glam en mands træde, skeldønde stemme. Han traadte nu hen mod en skov: foran den laa der et stort blokhus, omgivet af stalde og laaehugningaer. To mænd var isærd med at laste en vei i sneen fra huset til stalden; den ene af mændene abdaæde nu den fremmede mand og git henimod ham.

Det var en bred, kerf stikkelse i lærbuffer og tul kindjakke. Mandens graa øine saa mistroiske paa den fremmede. Men selv om han havde seet endnu værre ud, end han ajorde, saa havde past. Volkmar dog blift ham med glæde som en Guds enoel. Saa snart han var kommen nær nok hen til

Santinsagt.

Baa reise i stuen.

manden, strakte han han haanden ud mod ham og udbrød: „Gud være lovet, at jeg dog endelig fandt et menneske. Jeg har i flere timer rebet omkring ude i sneørtene, min heft ligger nogle skridt herfra. Kan jeg faa lov til at faa husly hos eder i et par timer?“ Farmeren betragtede presten fra øverst til nedest uden at tage ham i haanden. Derefter pegede han paa husedøren og sagde: „Der er huset.“ — „Wilhelm“, fortsatte han, „lad os se til heften, det er det vigtigste.“ Uden at sige mere gik han ud, idet han fulgte de dybe spor i sneen. Et øieblik senere stod past. Volkmar foran husedøren. Han kunde ikke andet end at udbrøde: „Løvet være Jesus Kristus.“ I det øieblik, han troede sig døden nær, fandt han et tilflugtssted. Gud havde været naadig og barmhjertig mod ham. Han bankede paa døren. En tvindelig stemme, som lød mere forundret end venlig, raabte: „Kom ind!“ og da presten traadte ind, strædede en kvinde paa ham, som om han var en skikkelse fra en ukjendt verden. Ved vinduet sad en pige paa omtrent 12 aar og skoppede skrømper; hun lod sit arbejde falde ned i skjødet og saa paa presten med et par store, forundrede barnesine, medens hendes lille bror med et strig sprang hen og gjemte sit hoved i søsterens skjød. Trods sin alvorlige stemning kunde presten ikke lade være at smile. I faa ord fortalte han tonen, i hvilken farlig stilling han havde været ude paa sne-marken, og bad om husly. „Velkommen“, lød svaret, „set Dem der i den varme krog.“ Derpaa skjød hun en flaske brændevin hen til ham og gav ham et glas. „Tak, jeg drikker ikke spiritus, men maa jeg faa en bid brød, jeg har intet spist siden imorges.“ „Et stykke brød kan De faa“, svarede husmoderen, „men vi skal snart spise tilfæden. Grete, hent et stykke brød; jeg skal ud i kjøkkenet.“

Dermed gik hun og lod sin gæst passe sig selv selv i sin varme krog. Det var et rummeligt værelse, han sad i, men uden spor af hygge. Bægger og loft var sorte af røg, og træstolene og bordene vidnede ikke om orden og renlighed. Imidlertid kom Grete med en vis forlegenhed med et stykke brød, som var saa tykt, at presten ingen aftenmad havde behøvet, hvis han skulde spise det altsammen. Den lille gut, som fulgte

med Grete, holdt sig forsigtig bag ved søsteren og kastede af og til et hurtigt men bange blik til den fremmede. Presten vilde just til at stifte nærmere bekendtskab med den lille, da to ældre gutter kom stormende ind i stuen, men ved at se presten, stod de straks tause, som om de med et blev spigrede fast til gulvet. Den yngste af de to gutters kinder var paafaldende røde, og han listede sig ind i en krog, som om han havde en ond sambittighed. (Fortsættes.)

En ulykkeligs nyaarsnat.

In gammel mand stod nyaarsnat ved sit vindu og betragtede med et langt for-tvilelsens blik snart den klare stjerne-himmel og snart den hvide, snebedækte jord, hvor ingen var saa glædeløs som ham; thi han var nær ved gravens bred, gammel og graahaaret, som han var, og fra sit lange liv bragte han intet andet med sig end bildsavelser, synde, sydom, et ødelagt legeme og en ødelagt sjæl, et bryst, fuldt af nagende smerte og en alderdom, tyngt af den mest knugende anger. Hans skjønne ungdomsdage drog som gjenfærd fra en forsbunden tid forbi hans indre blik; og særlig mindedes han hin klare morgen, da hans far første gang stillede ham paa livets skillevej og viste ham paa den ene side gudsfrygts og sandheds lysende vei og paa den anden side lastens mørke muldvarpgange, fulde af gift og slanger og kvælende dampe.

At slangerne hang ved hans bryst, og giftdraaberne ved hans tunge, og han vidste, hvor han var.

Greben af den dybeste smerte skreg han op mod himmelen: „Giv mig min ungdom igjen! O fader, stil mig atter paa skilleveien, at jeg kan gjøre et andet valg!“

Men hans far og hans ungdom var forlængst borte. I det samme fik han øie paa et stjerneklud. „Ak, det er et billede paa mig“, udbrød han med blødende hjerte, og angerens slangetænder borede sig dybere og dybere i hans sjæl.

Medens han saaledes stod der, naaede pludselig toner fra en fjern musik frem til hans øre; det var nyaarssalmer, som hornmusikken spillede fra kirketårnet, idet det nye

aars morgen begyndte at bryde frem. Han følte sig saa underlig tilmode; han blev greben af et eiendommeligt vemod og kastede tanken hen paa sine ungdomsvener; han saa den ene efter den anden som brave, anseede mennesker, omgibne af hustru og børn i et kjærligt hjem; hvor langt anderledes udfyldte ikke de sin plads i verden end han! Atter steg det samme suk op fra dybet af hans sjæl: „O, kunde jeg saa min ungdom tilbage og atter stilles paa stilleveien!“ Og en strøm af taarer trillede ned over hans kinder. „Min ungdom, kom igjen, kom igjen!“ skreg han i sin fortvivlelse.

Og den kom igjen! Han havde blot nyaarsnat ligget i sin seng og drømt alt dette, om at han var en udlevet olding. Han var endnu ung. Og saa hans vildfarelser var en drøm. O, hvor han takkede Gud, fordi de billeder, som nys havde svæbet forbi hans sjæl, blot var en drøm og intet andet, og hvor han bad Gud om hjælp, at ikke hans drøm nogengang skulde blive til virkelighed, men tjene som en advarende røst og bringe ham til at fly synden i alle dens skikkelser.

Men ogsaa for eder, kjære læsere, som nu i ungdommens lykkelige tid staar ved begyndelsen af et nyt aar, vil vi ønske, at hin drøm maa tjene som en advarende røst. Herren bevare eder fra syndens bete med al deres elendighed og forfærdelige følger.

Indianerhøvdingens søn.

For en del aar siden tilbrog sig følgende: To indianerstammer laa, som de saa ofte gjorde, i strid med hverandre. En dag lykkedes det den ene stammehøvding paa et freistog i skovene at bortsnappe sin fiendes, den anden stammehøvding, unge datter, og ifølge stammens ubarmhertige skik var hun med det samme hjemfalden til en dødsfuld død. Hun skulde nemlig levende steges ved en sagte ild. De førte hende til en plads, samlede en del risknipper sammen, og det uhyggelige offer blev fastbundet til en pæl. Men idet de vilde udføre sin grusomme handling, saaes paa stetten en rytter i den vildeste fart at nærme sig stedet. Foruden den hest, han selv red paa, førte han ved

siden en anden uden rytter. Som en hvirvelvind styrkede han sig af hesten og hen til pigen, overflar de skriller, hvormed hun var bunden, greb hende med næsten overnaturlig styrke, kastede hende op paa den ene hest og sig selv paa den anden og jagede bort med hende lige saa pludselig, som han var kommen. Det hele var kun nogle sieblikkes verk.

De posterede krigerer stod slagne af bestræelse og kunde ikke forestille sig andet, end at „den store aand“ havde aabenbaret sig og bortført deres fange, og af frygt for „aanden“ gjorde de intet forsøg paa at forhindre flugten. Og efter to dages flugt med korte hvilekunder i skoven befandt pigen sig velbeholden i sin faders leir.

Det var imidlertid den fiendtlige stammehøvdingens egen søn, som havde udført den behjertede redning og borttaget sin faders offer. Greben af medlidenskab med den unge pige, som han havde set slæbes bort, og da han vidste, hvad der ventede hende, og i nogen maade var paavirket af en kristen missionær, som han nogle gange var truffet sammen med, havde han besluttet til hvad pris som helst at redde hende fra sine plagere, og vi har set, hvorledes det lykkedes. Vi tror nu, at Gud styrkede det saaledes. Ingen spurv falder til jorden uden vor faders vilje (Mat. 10, 29).

Tilragelsen blev snart bekendt og omtaltes ogsaa i engelske blade. Eleverne i en større pigeskole i byen Washington sølte sig saa tiltalte af den unge indianers bedrift, at de besluttede at samle midler iblandt sig til en sølvmedalje med en passende indskrift, som de vilde sende ham som et udtryk for sin erkjendtlighed af hans ædle handling. I den skribelse, som fulgte med gaven, hed det: „Broder, modtag den som et bevis paa vor agtelse, og naar du atter faar leilighed til at redde en uhyggelig kvinde fra døden, saa tænk paa det hæderstegn, du bærer om din hals, og skynd dig til hendes hjælp.“

Den unge kriger syntes at være ubevidst om, at han havde gjort noget, som fortjente særlig berømmelse, men han var taknemmelig for gaven, og da han senere en gang kom til Washington, gjorde han ogsaa et besøg hos de unge piger i skolen og htrede, idet han tog medaljen frem: „Denne har gibet mig endnu mere lyst til at lytte til de hvide mænds ord.“

De to brune heste.

Mogle børn stod en dag inde i en tyff hestestald, gennem hvis gittervindu aftensoolen kastede fine gyldne straalere. De betragtede arbejdshestene, som netop var komne hjem fra marken og dels stod og spiste af de fulde krybber, dels i lange drag sluktede sin tørst.

„De to der synes jeg ikke om,“ sagde en af børnene og pegte paa et par brune heste.

„De ser kanffe ikke saa blanke og fede ud som de andre,“ svarede den gamle staldfarml halvt fornærmet paa hestenes vegne, „det er sandt, at de er gamle og ikke længere saa pene; men netop om dem kan jeg fortælle en liden pen historie. — Det er nu mange aar siden. Da var en aften omtrent alle folk i landsbyen ude paa dansemor, og gutterne paa gaarden var ogsaa med; vistnok skulde en være hjemme, men han var enten sovnet, eller havde han sneget sig ud han ogsaa, og i den mørke nat lykkedes det nogle tyve at komme ind i stalben og stjæle de to brune heste, som dengang var i sin bedste alder og vafreere dyr end vel nogen af de andre her paa stalben nu. Hvor forfællede blev ikke gutterne, da de udpaa morgensiden kom hjem og saa, at de to heste var borte. Der var ikke spor at opdage af dem; formodentlig havde tyvene viklet filler om deres hove og ført dem bort gennem parken; thi begge portene til gaarden var stengte. Man lod foretage eftersøgelse paa alle kanter efter dem, men forgæves. Politiet blev underrettet, og der blev telegraferet til alle byer langs grænsen, at man skulde stanse alle, som vilde passere grænsen med heste; thi lykkedes det først tyvene at slippe ind i nabolandet, var der lidet haab om at faa facket dem.

Imidlertid gik tre dage. Da hørte staldfarmlen pludselig sent om aftenen — det kunde vel være omtrent klokken ti — fra gaards-

tunet lyden af hestetrampen, som kom nærmere og nærmere. Han gik udenfor porten og snart fik han i maanefkinnet se de to brune heste komme galloperende uden fører eller bibsel og bedækkede med støv og smuds.

Formodentlig havde tyvene ikke langt fra grænsen merket, at politiet var efter dem, og da de havde liden udfigt til at faa hestene med sig ind i nabolandet, havde de for ialfald selv at komme bort, sluppet hestene og ladet dem løbe sin vei. Og skjønt de kloge dyr var mange mil borte, havde de fundet veien hjem. I mange landsbyer havde man seet de to brune heste og forundret sig over, hvorledes de travede afsted uden nogen fører ved hinandens side. Da de atter var i sin gamle staldb, var de rent medtagne af udmattelse, de havde jo løbet saa lang vei uden stans og havde ikke paa lang tid faaet mad. Det varede flere dage, før de atter kom til kræfter og kunde æde som sedvanlig. Men siden den tid har de to brune været holdte i stor agt og ære og altid faaet den bedste havre. Synes I ikke ogsaa, børn, at de havde fortjent dette efter saadan trofskab og udholdenhed? Ikke sandt? Men ikke alt, som stikker i øinene og har et pent ydre, er derfor altid det bedste og mest værdifulde. Netop et simpelt, uanseligt ydre skjuler ofte, hvad der er værdt og godt.“

Børnene havde med opmærksomhed lyttet til den gamle staldfarmls fortælling og saa nu med rent andre øine paa de to gamle brune heste, og de maatte faa lov til at komme hen og klappe dem.

„Men nu maa I ud, mine smaa venner,“ raabte staldfarmlen; „nu skal døren lukkes til stalben. Thi ogsaa for dyrene og ikke mindst for vore to gamle brune gælder den gamle regel: Efter endt arbejde er det godt at faa hvile.“

Opløsning paa billedgaade i nr. 52.

Han er som 5te hjul til en vogn.